

РЕШЕНИЕ

№ 491

гр. София, 24.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 24.10.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **7202** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно – осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес за кореспонденция в [населено място], ул. „17-ти ноември” № 44, представлявано от управителя Н. С. В., срещу Ревизионен акт (РА) №[ЕИК]/06.02.2014 г., издаден от орган по приходите при Териториална дирекция на НАП (ТД на НАП) – С., потвърден с Решение № 1414/05.08.2014г. от директора на Д”ОДОП”.

Първоначално по жалбата е образувано адм.дело № 8680/2014 г. по описа на Административен съд София-град, като производството по делото е приключило с решение № 2647/18.04.2016 г. С решение № 8875 от 29.06.2018 г. по адм. дело № 13220/ 2017 г. по описа на Върховен административен съд е отменено решение № 2647/18.04.2016 г. на Административен съд - София град по адм. дело № 8680/2014 г. в частта, в която е отменен РА №[ЕИК]/06.02.2014 г. на орган по приходите при ТД на НАП - С. относно отказаното право на приспадане на данъчен кредит по доставки на дизелово гориво от [фирма] и [фирма] в общ размер на 88 052,28 лв., като делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на съда.

С решението на Върховния административен съд са дадени указания при новото разглеждане на ревизираното дружество да се дадат указания, че не сочи доказателства за съществуването на цистерна, с която твърди, че е осъществен

превоза на горивото от превозвача [фирма]. Да се назначи допълнителна съдебно - счетоводна експертиза, която да извърши съпоставка между всяка от фактурите за доставки на дизелово гориво и представените приемо - предавателни протоколи, товарителници и пътни листове и да посочи налице ли е съответствие между тях по вид и количество на стоката и дата на доставките. След изясняване на горните обстоятелства, съдът да ги обсъди във връзка с писмените доказателства, показанията на св. А. за приемане на горивото, заключението на СТЕ относно доставеното и необходимото количество дизелово гориво с оглед пробега на автомобилите на [фирма] и заключението на ССЕ относно счетоводното отразяване на процесните доставки на гориво в счетоводството на преките доставчици и на ревизираното лице - получател и да изложи мотиви осъществени ли са доставките.

В сезиращата съда жалба по която е образувано адм. дело № 8680/2014 г., жалбоподателят излага подробни доводи за незаконосъобразност на акта, поради нарушение на административнопроизводствените правила и противоречие с материалния закон, като искането отправено до съда е за отмяна на оспорения РА №[ЕИК] от 06.02.2014 г.

Жалбоподателят, редовно уведомен, се представлява в открито съдебно заседание от адв. П., която поддържа жалбата. Претендира присъждане на разноски. Представя списък на разноските по чл. 80 ГПК . Депозира писмени бележки.

Ответникът - директорът на дирекция „ОДОП“ – С. при ЦУ на НАП, чрез процесуалния си представител юриконсулт М., счита жалбата за неоснователна. Претендира присъждане на юриконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение по т.5 и т.6 от представения от жалбоподателя списък по чл.80 ГПК.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка на законосъобразността на обжалвания административен акт, приема за установени следните обстоятелства по делото:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 1305620 от 18.06.2013 г., издадена от К. И. С., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП - С., е възложено извършването на ревизия на [фирма], ЕИК[ЕИК] за установяване на задълженията на дружеството по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДС/ за периодите от 01.05.2012 г. до 30.04.2013 г. ЗВР е връчена на управителя на 28.06.2013 г. Ревизията е следвало да завърши в тримесечен срок от връчването на ЗВР. Със ЗВР№ 1308794 от 23.09.2013 г., издадена от К. И. С., срокът на ревизията е продължен до 28.11.2014 г.

Резултатите от ревизията са обективирани в ревизионен доклад (РД) № 1308794 от 12.12.2013 г.), връчен на ревизираното лице на 09.01.2014 г. Не е подадено възражение по чл. 117, ал. 5 от ДПК.

През ревизираните периоди [фирма] извършва транспортна дейност. Разполага с офис и паркинг с халета, находящ се в [населено място], [улица]. Има издаден от Министерство на транспорта лиценз № 8818 от 02.12.2011 г. за международен

автомобилен превоз на товари, валиден до 31.12.2016 г.

С оглед изясняване на фактите по случая, проверяващият екип е отправил искания за представяне на документи и писмени обяснения от РЛ и е извършил насрещни проверки спрямо доставчиците. С оглед предмета на настоящото производство, ще бъдат обсъдени само релевантните фактически установявания, свързани с отказаното право на приспадане на данъчен кредит по доставки на дизелово гориво от [фирма] и [фирма] в общ размер на 88 052,28 лв.

1. По отношение на доставките от [фирма]:

Ревизиращият екип е иницирал проверка на доставчика, резултатите от която са обективирани в ПИНП № 2200-1305620-01 от 29.08.2013 г. Установено е, че дружеството е дерегистрирано по ЗДДС от страна на приходната агенция на 27.05.2013 г. С цел връчване на искане за представяне на документи и писмени обяснения изх. № ВхК-47822-1 от 18.07.2013 г. е посетен адресът за кореспонденция, на който не е открит негов представител или пълномощник. Искането е връчено по реда на чл. 32 от ДОПК. Документи не са представени.

Поради непредставяне на документи от страна на [фирма] са направени проверки на данните, съдържащи се в подаваните дневници за покупки и продажби и справки-декларации /СД/ по ЗДДС. Установено е, че в дневниците за продажби на [фирма] са включени представените от жалбоподателя фактури. В дневниците за покупки са отразени фактури, които са издадени от доставчици, дерегистрирани по ЗДДС от страна на приходната администрация или от доставчици, които не са отразили съответните фактури в подаваните от тях дневници за продажби, например [фирма], ЕИК[ЕИК] и [фирма].

Установено е също, че [фирма] не е публикувал годишен финансов отчет за 2012 г. в търговския регистър, няма наети лица по трудов договор, не разполага с недвижими имоти /складови бази/, собствени или наети, няма регистриран електронен касов апарат с фискална памет /ЕКАФП/, чийто данни за номер на фискална памет и фискално устройство да съответства на вписаните в представените от жалбоподателя фискални бонове.

В хода на ревизията, за доказване на извършен превоз на гориво, жалбоподателят е представил договор за превоз от 01.09.2012 г. между [фирма] и [фирма]. Използваното МПС е марка „И.“ 440 Е 34, рег. [рег.номер на МПС]. Въз основа на представено свидетелство за регистрация е констатирано, че МПС е собственост на [фирма].

За доказване наличието на складови помещения, ползвани от [фирма], е представен договор от 01.09.2012 г. за съхранение на стоки, сключен с [фирма], като наемодател. Договорът е с предмет - предоставяне/съхранение на стока - почистващи и перилни препарати и автомобилни гуми втора употреба, в закрыта складова площ в района на [населено място] дол, местност „Парцелите“, склад централен, за срок от 01.09.2012 г. до 30.09.2013 г. Договорена е годишна такса в размер на 1 200,00 лв. Не са

представени документи, доказващи изпълнението на този договор, например доказателства за предаване на стоките за съхранение и доказателства за плащане на договорената годишна такса. В дневниците за продажби на наемодателя са включени три фактури, издадени на [фирма] за месеците юли и август 2013 г., но с предмет стока, а не услуга /наем/. В дневниците за покупки на [фирма] също не са отразени фактури, издадени от [фирма], с предмет услуга /наем/, освен фактура № 20...015 от 29.03.2013 г., но с предмет - ДМА.

Ревизиращият екип е съпоставил данните в представени от жалбоподателя пътни листа за извършени превози на стоки, доставени от [фирма], при което е установил, че лицето, наето от жалбоподателя на длъжност „шофьор“ - Н. Ц. Н., следва през периода от 13.09.2012 г. до 30.04.2013 г. да е работило без почивка, средно по около 17-18 часа на ден.

Предвид горното са направени следните фактически и правни изводи, а именно - не е установен произход на фактурираните от [фирма] на жалбоподателя стоки и материали, не са налице доказателства доставчикът да е разполагал със склад, в който да съхранява същите, не се доказва наличие на плащане на фактурираните доставки, за доказване на извършен транспорт са представени едни и същи пътни листа за различни доставки. Представените от жалбоподателя счетоводни регистри на [фирма] не са зачетени от ревизиращия екип, като е посочено, че няма данни за съставител. Установено е, че доставчикът не е публикувал финансови отчети в Агенция по вписванията и че, считано от месец януари 2013 г., е включен в бюлетина на НАП за лица, които не се откриват на адресите за кореспонденция и се издирват от приходната администрация. В този смисъл е обоснован извод за наличие на симулативна сделка при знание от страна на жалбоподателя и на същия е отказано право на приспадане на данъчен кредит по спорните фактури, предвид липса на предпоставките по чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 6, ал. 1 от ЗДДС.

2. По отношение на доставките от [фирма]:

В хода на ревизията е инициирана проверка на доставчика, резултатите от която са обективирани в ПИНП № 2200-1305620-02 от 30.09.2013 г. С цел връчване на искане за представяне на документи и писмени обяснения изх. № ВхК-48016-1 от 31.07.2013 г. е посетен декларираният от дружеството адрес за кореспонденция. Не е открит негов представител или пълномощник. Искането е връчено по реда на чл. 32 от ДОПК. Документи не са представени.

При справка в информационната система на НАП ревизиращият екип е установил, че [фирма] е deregистрирано по ЗДДС от страна на приходната администрация на 20.02.2013 г.

При справка в дневниците за покупки на доставчика е установено, че част от неговите предходни доставчици са търговци, които се явяват доставчици и на [фирма]. По данни от регистъра на НАП част от доставчиците на [фирма] извършват дейност, различна от продажба на горива и авточасти, например [фирма], ЕИК[ЕИК] се

занимава с маркетинг и реклама. В [фирма], ЕИК[ЕИК] са наети лица на длъжности „фризьор“, „маникюрист“ и подобни. [фирма], ЕИК[ЕИК] е deregистриран по ЗДДС от страна на НАП и не е отразявал в дневниците си за продажби издавани на [фирма] фактури.

В хода на ревизията от жалбоподателя са представени документи на [фирма], заверени с печат на това дружество. От представената оборотна ведомост за периодите от месец април 2012 г. до месец юли 2012 г. е установено, че дружеството е заприходило стоки само от един доставчик – [фирма]. Посочено е, че това е в противоречие с данните от дневниците за покупки на [фирма]. Установено е също, че в оборотната ведомост са осчетоводени начални салда по сметки 604 – разходи за заплати и 605 – разходи за задължителни осигурителни вноски, въпреки че доставчикът няма лица, наети по трудов договор. Направен е извод, че представените счетоводни документи на [фирма] не отразяват вярно и честно текущото отчитане на стопанските операции на това дружество. По тези съображения не са приети от ревизиращия екип като годно доказателство.

За доказване на извършен превоз на фактурираното гориво жалбоподателят представя документи, идентични с представените във връзка с [фирма], а именно договор от 01.10.2011 г. за превоз на товари, сключен със [фирма]. Установени са аналогични на горните факти и обстоятелства, включително липса на транспортни документи или други доказателства за изпълнение на договора.

При тази фактическа обстановка ревизиращият екип е формирал извод за наличие на формални сделки, при липса на фактически извършени такива във връзка с фактурите, издадени от [фирма], във връзка с което не е признал правото на приспадане на данъчен кредит на жалбоподателя.

В хода на съдебното производство пред АССГ по адм. дело № 8680/2014 г. е изслушана съдебно-счетоводна експертиза относно установяване на лице ли е отразяване на спорните доставки в счетоводството на дружеството – жалбоподател респ. използвани ли са процесните доставки в основната икономическа дейност на дружеството. Изслушана е и съдебно-техническа експертиза със задачи да установи характера на процесните стоки, вкл. как и по какъв начин същите да вложени в процеса на експлоатация на товарните композиции /МПС/ на жалбоподателя.

Разпитани са св. И. Й. А., св. Н. Ц. Н. и св. Г. К. А..

В производството пред ВАС по жалбоподателят е представил нови писмени доказателства по смисъла на чл.239, т.1 АПК: товарителници за превоз на дизелово гориво с изпращачи преките доставчици - [фирма] и [фирма], превозвач [фирма] и получател [фирма], както и пътни листове, съставени от превозвача [фирма] за превоз по маршрут Вълчи дол - Б. - Вълчи дол с МПС - И. 440Е с рег. [рег.номер на МПС] и полуремарке К. рег. [рег.номер на МПС] .

В изпълнение на дадените от ВАС задължителни указания бяха изслушани съдебно – техническа експертиза /СТЕ/, допълнителна СТЕ и съдебно – счетоводна експертиза

/ССЧЕ/.

От СТЕ се установява, че полуремарке К., модел SDP 27, шаси № WKESD000000398496, рег. [рег.номер на МПС] е бордово, на което би могло да се монтира /натовари/ мобилна цистерна с вместимост от 4 100 литра. Описаните в процесните фактури количества дизелово гориво отговарят по количество и вид на представените приемо – предавателни протоколи, товарителници и пътни листове. Доставеното количество дизелово гориво през периода м.05.2012 г. – м.04.2013 г. отговаря на нуждите на автопарка на [фирма] съгласно фактическата разходна норма от 31л/100 км. за всеки автомобил. В допълнителната СТЕ е уточнено, че полуремарке К., модел SDP 27, шаси № WKESD000000398496, рег. [рег.номер на МПС] не е цистерна за превоз на дизелово гориво.

В приетата ССЧЕ вещото лице посочва, че при преглед на всяка от процесните фактури за доставка на дизелово гориво и представените приемо – предавателни протоколи, товарителници и пътни листове се установява съответствие на посочените в тях вид и количество на стоката и дата на доставка.

Жалбоподателят допълнително представи свидетелство за регистрация на полуремарке, договори за наем на автомобил и на цистерна, спецификация на цистерна. Повторно представи и част от приемо – предавателните протоколи, приети още с административната преписка.

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена срещу годен за обжалване административен акт, от процесуално легитимирано лице и в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, с оглед на което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е **ОСНОВАТЕЛНА**.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът проверява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Обжалваният ревизионен акт е издаден от орган по приходите, разполагащ с материална компетентност. Съгласно чл. 119, ал. 2 от ДОПК (Изм. - ДВ, бр. 82 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г.) ревизионният акт се издава от органа, възложил ревизията, и ръководителя на ревизията.

В случая заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № 1305620 от 18.06.2013 г. изменена със ЗВР № 1308794 от 23.09.2013 г. са издадени от К. И. С., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощена на основание чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК със Заповед № РД-01-552 от 07.05.2013 г. на директора на ТД на НАП С..

РА е издаден от органът , възложил ревизията- К. И. С. и ръководителя на ревизията В. Б. Л. т.е. от лица, разполагащи с материална компетентност по чл.119, ал.2 ДОПК.

Съдът намира, че при издаването на ревизионния акт не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да водят до незаконосъобразност и необоснованост на обжалвания ревизионен акт.

Относно приложението на материалния данъчен закон съдът намира следното:

ДОПК не съдържа особени правила относно разпределението на доказателствената тежест в производството в ревизия по общия ред на чл. 112–120 ДОПК, поради което субсидиарно приложение намират правилата за доказване, установени в АПК и ГПК (арг. от § 2 ДР на ДОПК). [фирма] черпи право на приспадане на данъчен кредит от спорните фактури, претендирайки го по съдебен ред след отказ за признаването му с ревизионния акт, поради което на основание чл. 154, ал. 1 ГПК и чл. 170, ал. 2 АПК вр. § 2 от ДР на ДОПК негова е тежестта да докаже всички факти, на които основава искането си за признаване на това право, за да установи, че са изпълнени условията за възникването и упражняването му. Жалбоподателят носи тежестта да докаже реалността на доставките по процесните фактури, тъй като той твърди положителния факт, че такива доставки са осъществени и именно в това твърдение се състои възражението му срещу законосъобразността на РА. Същият следва да проведе пълно доказване на своето оспорване, като създаде сигурно убеждение у съда в съществуването на фактите и връзките между фактите. В съответствие с разпределението на доказателствената тежест, както административният решаващ орган, така и съдът, имат правото, но и задължението да приемат за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан.

В съответствие с нормата на чл. 6, ал. 1 ЗДДС доставка на стока е прехвърляне на правото на собственост или друго вещно право върху стока, а такава по чл. 5, ал. 1 ЗДДС е всяка движима вещ. Аналогично е и легалното определение, дадено в чл. 14, ал. 1 от Директива 2006/112/ЕО, според което доставка на стоки е прехвърлянето на правото на разпореждане с материална вещ като собственик. Съгласно чл. 9, ал. 1 ЗДДС доставка на услуга е всяко извършване на услуга. Облагаема според чл. 12, ал. 1 ЗДДС е доставката на стока или услуга, извършена от данъчно задължено лице с място на изпълнение на територията на страната. Извършаването ѝ е данъчно събитие (чл. 25, ал. 1 ЗДДС), което в съответствие с нормата на чл. 25, ал. 2 ЗДДС възниква на датата, на която собствеността на стоката е прехвърлена, а услугата е извършена. Тогава, съгласно чл. 25, ал. 6, т. 1 ЗДДС, данъкът за извършената облагаема доставка става изискуем и възниква задължение на регистрираното лице да го начисли. Едновременно с настъпване на изискуемостта на данъка на основание чл. 68, ал. 2 ЗДДС и чл. 167 от Директива 2006/112/ЕО възниква правото на приспадането му.

Съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 ЗДДС данъчният кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон, за получени от него стоки или услуги по облагаеми доставки. Определяйки предпоставките за възникване на право на приспадане на данъчен кредит, националният законодател, транспонирайки чл. 168, б. "а" от Директива 2006/112/ЕО, в нормата на чл. 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС е уредил право на регистрирано лице да приспадне данъка за стоките или услугите, използвани за целите на извършваните от него облагаеми доставки, които стоки или услуги са му доставени или предстои да му бъдат доставени от доставчик, регистриран по този закон.

След като са налице предпоставките за възникването му, вече породеното право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68, ал. 1, т. 1 вр. чл. 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС подлежи на упражняване при условието по чл. 71, т. 1 ЗДДС - данъчно задълженото лице да притежава фактура, съставена в съответствие с чл. 114–115 ЗДДС с посочен на отделен ред данък за доставка на стоки или услуги, по които то е получател.

По аргумент от чл. 25, ал. 2 ЗДДС *без реално извършена доставка* на стока по смисъла на по чл. 6, ал. 1 ЗДДС *и реално извършване на услуга по смисъла на чл. 9 ЗДДС данъчно събитие* по чл. 25, ал. 1 ЗДДС *не настъпва*, респективно – *не възниква изискуемост на данъка* в хипотезата на чл. 25, ал. 6, т. 1 ЗДДС, а оттам – по аргумент от чл. 68, ал. 2 ЗДДС *не възниква и функционално свързаното право на приспадане на данъчен кредит* по чл. 68, ал. 1, т. 1 ЗДДС, поради което същото не може да бъде упражнено дори при наличие на хипотезата на чл. 71, ал. 1, т. 1 ЗДДС (аналогична на чл. 178, б. "а" от Директива 2006/112/ЕО).

От горния анализ се установява, че възникването на правото на приспадане на данъчен кредит по ЗДДС е обусловено от:

- качествата данъчнозадължено лице на доставчика и на получателя /вж. т. 25 от решението на СЕС по дело C-18/13/;
- своенето на данъчния документ от получателя – чл. 71, т. 1 ЗДДС;
- получаването на стоките/услугите по доставката /"...действителното извършване на облагаемата сделка..." според т. 30 от решението на СЕС по дело C-642/11/;
- отреждането на полученото за икономическата дейност на ДЗЛ /така т. 36 от решението на СЕС по дело C-153/11/.

Отсъствието на който и да елемент от пораждания правото на приспадане фактически състав изключва възникването на правото.

В множество свои решения СЕС /например Решение от 06.12.2012 г. по дело C-285/11, Решение от 31.01.2013 г. по дело C-643/11 и др./ приема, че за да се

признае право на данъчен кредит е необходимо първо да се провери дали доставките са реално осъществени в съответствие с правилата за доказване по националното право. В решение на СЕС от 6 декември 2012 г. по дело C-285/11 г. изрично е посочено, че за да се установи, че на основание на процесните доставки на стоки е налице правото на приспадане, е необходимо да се провери дали последните са били реално осъществени и дали съответните стоки са били използвани от получателя за извършването на облагаеми сделки.

От представените доказателства се установява по несъмнен начин реалното изпълнение на доставките на гориво от [фирма] и [фирма].

Предмет на процесните фактури са родово определени стоки – гориво, собствеността върху които по аргумент от чл. 24, ал. 2 ЗЗД се прехвърля чрез предаването им като способ за индивидуализацията им. Прехвърлянето на собствеността върху стоки по правило представлява доставката на същите по смисъла на ЗДДС (а и на общностното право), но понятието за доставка на стоките по ЗДДС е значително по-широко и не се изчерпва само с прехвърлянето на собствеността. СЕС многократно е подчертавал, че доставката не е само прехвърлянето на собственост в предвидените от приложимото национално право форми, а всяка сделка, с която едната страна прехвърля на другата материално имущество, като я овластява фактически да се разпорежда с това имущество като собственик (решения S. and F. E. S., C-320/88, т. 7 и D. R., C-494/12, т. 20 и цитираната там съдебна практика). За целите на облагането с ДДС е важно фактическото предаване на стоките, на жалбоподателя, който от своя страна да ги е използвал за нуждите на основната си икономическа дейност.

Съдът намира, че самият факт на предаването е безспорно доказан по делото от представените приемо – предавателни протоколи, товарителници и пътни листа към всяка една от издадените от [фирма] и [фирма] фактури. От приетата по делото ССЧЕ се установява съответствие на посочените във фактурите за доставка на дизелово гориво вид, количество на стоката и дата на доставка със посочените в приемо – предавателните протоколи, товарителници и пътни листове.

Представени са и договори за превоз на товари между [фирма] и [фирма] и [фирма] и [фирма], съгласно които транспортът на горивата се осъществява с нает влекач с цистерна модел И. 440 Е 34 с рег. [рег.номер на МПС] . Представени са и договор за наем на влекач от 01.03.2012 г., сключен между [фирма] и [фирма], по силата на който дружеството-превозвач ползва влекач модел И. 440 Е 34 с рег. [рег.номер на МПС] .; договор за наем на автомобил от 01.12.2011 г., сключен между наемодателя [фирма] и наемателя [фирма], по силата на който дружеството-превозвач ползва полуремарке К. с рег. [рег.номер на МПС] и договор за наем на цистерна от 01.12.2011 г., сключен между наемодателя [фирма] и наемателя [фирма], по силата на който дружеството-превозвач ползва цистерна „Т.“, година 1993. От СТЕ и

допълнителната СТЕ се установява, че полуремарке К., модел SDP 27, шаси № WKESD000000398496, рег. [рег.номер на МПС] е бордово, т. е. не е цистерна за превоз на дизелово гориво, но на него би могло да се монтира /натовари/ мобилна цистерна с вместимост от 4 100 литра.

От справката за притежаваните транспортни средства от [фирма] се установява, че дружеството притежава 15 бр. собствени товарни автомобили с прилежащи ремаркета, като съгласно заключението на вещото лице по изготвената СТЕ доставеното количество дизелово гориво през периода м.05.2012 г. – м.04.2013 г. отговаря на нуждите на автопарка на [фирма] съгласно фактическата разходна норма от 31л/100 км. за всеки автомобил.

С оглед установяването на получаването и приемането на спорните доставки, в съдебното заседание по дело № 8680/2014 по описа на АССГ, е разпитан в качеството му на свидетел И. Й. А. – служители на [фирма], който посочва, че в периода 2012 г. – 2015 г. е работил при жалбоподателя като „спедитор”. В качеството му на такъв св. А. е приемал стоки на място в базата на дружеството – жалбоподател, находяща се в [населено място], [улица]. Подробно в обясненията си св. А. разяснява начина на осъществяване на търговската дейност, като сочи, че всички разчети за горивата и дестинациите са правени от управителя на фирмата. Според св. А. горивата са поръчвани спрямо разчетите за километрите. Свидетелят твърди, че в работното хале има цистерна за гориво и приетото количество се отчита с брояч, а данните от него се вписват в протокол. По отношение на спорните доставки св. А. заявява, че в процесиите периоди лично е приемал доставките на гориво от доставчиците [фирма] и [фирма], като подробно обяснява кога и как е зареждано горивото.

Показанията на св. И. Й. А. кореспондират както с представените по делото доказателства, така и с изводите от приетите СТЕ и ССЧЕ.

По отношение на счетоводното отразяване на процесните доставки на гориво в счетоводството на преките доставчици и на ревизираното лице по безспорен начин се установи по делото, че жалбоподателят е водило счетоводството си редовно и в съответствие с изискванията на действащото счетоводно законодателство. Преките доставчици [фирма] и [фирма] са включили процесиите фактури в дневниците за продажби и СД по ЗДДС за съответните данъчни периоди и са отчетели приходи по тях.

Вещото лице по приетата по адм. дело № 8680/14 ССЧЕ, след като е извършило проверка на приложените по делото писмени доказателства и след посещение в счетоводствата на жалбоподателя и преките му доставчици, е установило, че спорните стоки са заприходени при жалбоподателя [фирма], както и че същите тези стоки са използвани в основната икономическа дейност на дружеството по осъществяване на транспортните услуги от същото.

Преките доставчици [фирма] и [фирма] са включили процесните фактури в дневниците за продажби и СД по ЗДДС за съответните данъчни периоди и са отчетели приходи по тях, като сумите по издадените фактури са осчетоводени като задължение към бюджета. Безспорно е установено още, че дружеството – жалбоподател [фирма] е заплатило в брой доставките от [фирма] и [фирма].

Счетоводствата на [фирма], както и на преките доставчици [фирма] и [фирма] са водени текущо и в съответствие с изискванията на действащите търговски, счетоводни и данъчни правила. Налице е двустранно заведено счетоводство. Спазени са основните счетоводни принципи при воденето на счетоводствата.

Както се посочи по-горе, от доказателствата по делото се установява проследимост на стоковия поток, получаване на дизеловото гориво и отреждането му за икономическата дейност на жалбоподател.

По изложените съображения, съдът намира за доказано получаването на дизелово гориво от [фирма] и [фирма], представляващо облагаеми доставки на стоки, поради което и за жалбоподателя възниква право на приспадане на данъчен кредит, което е упражнено при спазване на закона.

Като е достигнал до извод за липса на реални доставки на стоки, органът по приходите е постановил ревизионен акт в нарушение на материалния закон, който подлежи на отмяна.

На основание чл. 81 ГПК във вр. с § 2 ДР на ДОПК съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски.

На основание чл. 161, ал. 1, изр. 1 ДОПК, предвид изхода на спора, на жалбоподателя се дължат разноски. Същият е представил списък по чл. 80 ГПК, подкрепен от доказателствата по делото, удостоверяващи общ размер на разноските 17 040,80 лева, в т.ч. 50,00 лева – държавна такса, 15 лева – държавна такса за 3 бр. СУ, 1 947,80 лева – възнаграждения на вещи лица, 15 028 лева – адвокатско възнаграждение за процесуално представителство пред ВАС по адм. д. № 6621/16 г. и № 13220/16 г. и АССГ по адм. д. № 8680/14 г. и № 7202/18 г. Неоснователно е възражението за прекомерност на същите поради фактическата усложненост на спора, обема и качеството на осъществената от адвокатска защита.

Така мотивиран Административен съд София-град

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес за кореспонденция в [населено място], ул. „17-ти ноември” № 44, представлявано от управителя Н. С. В., Ревизионен акт (РА) №[ЕИК]/06.02.2014 г., издаден от орган по приходите при Териториална дирекция на НАП (ТД на НАП) – С., потвърден с Решение № 1414/05.08.2014г. от директора на ДОДОП, в частта относно отказаното право на приспадане на данъчен кредит по доставки на дизелово гориво от [фирма] и [фирма] в общ размер 88 052,28 лева и съответните лихви.

ОСЪЖДА дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при ЦУ на НАП да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес за кореспонденция в [населено място], ул. „17-ти ноември” № 44, представлявано от управителя Н. С. В., сумата от 17 040,80 лева – разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: